Liviu Radu

Moartea stăpânului iluziilor

În seara în care Leew, în mijlocul petrecerii, a simţit că vinul n-are gust, iar ochii i-au zăbovit pe trupul desăvârşit al unei dansatoare, trezind în el admiraţie pentru proporţiile armonioase ale acesteia şi doar atât, Stăpânul Iluziilor, Domnul Amăgirilor a ştiut că venise vremea Morţii.

S-a ridicat încet şi a trecut liniştit printre invitaţii care dansau, risipind în jur zâmbete şi saluturi amabile. A reuşit să iasă din sala imensă – ce sclipea în lumina sidefie a candelabrelor ce-şi modificau continuu forma – fără să atragă atenţia nimănui, lăsând impresia că dispărea pentru o clipă, ca o gazdă grijulie, că totul era în regulă, că nu exista niciun motiv de îngrijorare…

Dar Leew ştia că numai vechea îndemânare de Stăpân al Iluziilor îl făcuse să se poarte, în aparenţă, atât de degajat…

Apoi s-a refugiat în biroul lui vechi, din turnul de la răsărit al palatului de pe Culmea Străvezie a Norilor de Primăvară. Nu mai călcase pe acolo de multă vreme, din clipa în care ajunsese să stăpânească pe deplin Arta Amăgirii… Păianjenii puseseră stăpânire pe colţurile încăperii mici, întinzându-şi pânzele diafane peste teancuri de cărţi vechi, legate în piele, şi mormane de pergamente mototolite, din alte ere… Înţelepciune din trecut, din vremurile în care Iluzia şi Amăgirea, surorile gemene ale Imaginaţiei, nu dispuseseră de o tehnologie mai evoluată… Dar puterea lor fusese întotdeauna la fel de mare, pentru că, fără ele, cine ar avea curajul să se privească în oglindă?

Peste mobilele vechi, solide, din timpul primului Maestru, se aşternuse praful…

Leew nu l-a băgat în seamă. Nici păianjenii. S-a

aşezat în fotoliul vechi, acolo unde zăbovise ani în şir, cu nasul în filele pe care goneau, rămânând totuşi pe loc, literele stacojii, cu forme bizare, scrise de mâini transformate demult în oale şi ulcele… S-a lăsat pe speteaza tare şi a privit, fără să vadă, firişoarele de pulbere ce dansau, sclipind argintiu, în razele de lună ce pătrundeau prin ferestruica încăperii…

Ştia că o asemenea clipă avea să vină. Ştia că alegerea momentului îi aparţinea. Că putea, dacă voia, să-şi exercite Arta asupra lui, să-şi creeze iluzia că n-avea motive de îngrijorare, că putea să-şi îndeplinească atribuţiile fără dificultate… Dar un Maestru care nu-şi cunoaşte limitele… care se lasă cuprins de amăgire… cum ar putea controla Amăgirea, atât de necesară celorlalţi?

Să mori când trebuie… o adevărată ştiinţă, o adevărată artă… să surprinzi acea sclipire întunecată a simţurilor ce simt nevoia odihnei, acel scârţâit subtil al rotiţelor că au început să şovăie… să te opreşti când bucuria ameninţă să se transforme în tristeţe sau, mai rău, în resemnare…

Ce-i datoria fără plăcere? Ce-i obligaţia fără speranţă, fără compensaţie? O roată de moară pe care o învârţi mecanic, neaşteptând nimic… un simplu gest rutinier, animalic, înjositor…

Gata! Se terminase! Nu putea trăi din amintiri!

Venise vremea încheierii socotelilor. Leew a oftat, cuprins de un regret tardiv, nu din cauza hotărârii de neschimbat, de neclintit, pe care o luase într-o fracţiune de secundă, ci pentru că seara asta, care trebuise să ofere atâta bucurie, se încheiase înainte de vreme… Să nu simţi gustul vinului… Să nu simţi atracţia primăverii ce se scurge în trupuri, ca seva în copaci…

Apoi, o dată depăşită clipa de regret, Leew a decis să-şi încheie viaţa într-un mod demn de ceea ce fusese. Printr-o iluzie grandioasă, care să ascundă clipa de îndoială şi regret prin care trecuse. Printr-o amăgire

convingătoare…

A petrecut restul nopţii în încăperea ce devenea tot mai rece, mai îngheţată, meditând… Iar când razele trandafirii, ca petalele de roze culese din Grădina Bucuriilor Uitate, au năvălit triumfătoare prin fereastră, înfigând săgeţi de lumină în praful cenuşiu de pe podea, Leew îşi încheiase planul…

A urcat în foişorul de pază şi a privit spre Pământul ce se întindea sub el. Undeva, departe, o insuliţă pierdută în apele unui fluviu. O mulţime de tineri…

A zâmbit încântat. Tineri… Subiecţi ideali pentru o demonstraţie a Iluziei… Subiecţi sensibili la Amăgire… Acum ştia ce, unde şi cum.

Trebuia doar să treacă la fapte.

Pe insulă domnea veselia. Grijile rămăseseră undeva, pe mal.

Fluviul nămolos îşi scurgea agale apele galbene. Uneori verzi, când ploua la munte… Iar soarele încingea pământul, ofilea iarba… Zăduful îşi cufunda aripile în apa călâie şi se mai domolea.

Trecuse de amiază, lumea începuse să se agite… Râsete, chiote. Undeva se asculta muzică… Cei mai leneşi zăceau la umbră, cei vioi ignorau căldura şi se zbenguiau… Aşteptau cu toţii răcoarea serii, pentru ca activitatea să izbucnească din plin, ca un motor care, după ce-a fost ţinut la ralanti, porneşte cu toată viteza…

Semnele au început să se ivească înainte de amurg.

Soarele se prăbuşea încet spre Bărăgan, dând vădite semne de oboseală… Atunci au apărut primele stoluri.

Pâlcuri izolate de vrăbii, venind grăbite din toate părţile, trecând apa ce strălucea în încercarea de a respinge razele ce se chinuiau s-o străbată. S-au unit în stoluri uriaşe. Patru la număr, distincte, fără să se amestece între ele. Fiecare rotindu-se într-o anumită zonă,

spre un anume punct cardinal… Vârtejuri cenuşii de pene şi ciripituri excitate… Apoi stolurile s-au strâns într-un singur nor, care a făcut o mişcare unică, ocolind întreaga insulă. După care s-au risipit din nou în cele patru zări. Au mai zburat un timp, au năpădit copacii, înghesuindu-se pe ramuri…

Cei de pe insulă îşi încetaseră discuţiile, jocurile. Priveau invazia păsărilor cu o curiozitate netemătoare. Poate vesteau ploaie… Dar pe cerul alburiu, năpădit de praful câmpiei, nici urmă de nor…

Iar când băieţii şi fetele au hotărât că zăboviseră destul admirând ciudăţenia, că venise vremea să-şi vadă de treburile lor, din nord, dinspre Deltă, s-au apropiat, într-o planare calmă, liniştită, cârduri albe de berze, în care străluceau stacojiu petele ciocurilor şi picioarelor… S-au strâns într-un oval prelung, care a acoperit cerul insulei… Ovalul s-a spart în mii de petice albe, care au plutit încet în jos, spre apa din jur. Sau oprit acolo, ca nişte santinele.

Înainte ca spectatorii uimiţi să aibă timp să reacţioneze, văzduhul s-a întunecat. Nori negri, cârâind şi croncănind zgomotos, cu un fel de veselie sinistră. Milioane de ciori, scurse parcă din amurgul ce se lăsa… S-au răspândit pe malurile insulei, construind un covor întunecat de-a lungul conturului peticului de pământ.

Amurgul a zvâcnit o dată, sub năvala carminului, purpuriului, stacojiului şi cărămiziului zvârlite dinspre asfinţit. Apoi, înserarea cenuşie…

De parcă ar fi aşteptat clipa aceea, din depărtări s-au apropiat nori albi, pufoşi… De puritatea zăpezii neîntinate a culmilor neatinse de picior de om… Nori din caier s-au desprins mii de lebede…

După aceea, năvala n-a mai avut logică. De pretutindeni apăreau fazani cu pene sclipind albastru şi auriu, sturzi cu guşe azurii, mierle zgomotoase, coţofene zglobii şi guralive… Piţigoi, stăncuţe, prigorii… Raţe şi gâşte sălbatice… Toate înghesuindu-se pe insulă, în jurul

ei… Stând, aşteptând… Năpădiseră corturile, spaţiile dintre ele, terenurile de joacă… Copacii se transformaseră în făpturi ciudate, acoperite cu pene, în care scânteiau mii de ochişori mici, rotunzi…

Băieţii şi fetele priveau păsările cu o uimire evidentă, dar lipsită de panică, de îngrijorare. Nu exista nimic ameninţător în toată bizareria aceea…

Pe nesimţite, se întunecase… În bezna străbătută doar de luminile bacurilor, zburătoarele nemişcate păreau sculptate în piatră albă, neagră, cenuşie… Când şi când, o pană răsfrângea o lumină, sclipind ireal…

Deodată, în negura nopţii s-a auzit un tril stingher. I-au răspuns, din diferite părţi ale ostrovului, altele. Iar privighetoarea a început să cânte… Tristeţe? Duioşie? Bucuria de a trăi? Îngrijorarea de a trăi? N-au avut timp să-şi dea seama, pentru că, din toate colţurile insulei, suratele ei i-ai ţinut isonul, într-o armonie desăvârşită, de parcă păsările urmau bagheta nevăzută a unui dirijor măiestru…

Apoi cerul a început a se lumina, într-o sclipire vagă, ceţoasă, crepusculară…

În înalturi apăruse, înconjurat de o aură de licurici mărunţi, invizibili, din care rămăsese doar scânteierea, un pelican imens, alb… Cu ciocul roşu ca focul, ca flacăra pură… Cu guşa goală. Răspândea o seninătate tristă, o resemnare şi o împăcare în care se ascundea o urmă de veselie, chiar de ironie amuzată, binevoitoare…

Pelicanul plutea acolo, la înălţime, perfect vizibil, fără să dea din aripi, fără să zboare, de parcă ar fi fost ţintuit cu piroane străvezii de cerul negru, fără lună… Iar stelele sclipeau palid, ascunse de strălucirea vagă, ireală, a licuricilor nevăzuţi.

Corul privighetorilor a înălţat o suită de triluri triumfătoare, apoi a încetat brusc. S-a aşternut tăcerea…

Şi, de parcă acea tăcere ar fi reprezentat un semnal,

mii de aripi au fâlfâit, au izbit aerul cu putere, iar în jurul păsării uriaşe s-a format un cerc alb, rotitor, halucinant prin mişcarea lui continuă, constantă, din lebedele ca aşteptaseră cuminţi pe apă…

Alt fâşâit al aerului străpuns de pene… În jurul cercului alb s-a întins altul, negru, din mii de ciori şi corbi, bucăţi de marmură neagră, lignit lucitor şi abanos lustruit care pluteau în aerul răcoros al nopţii…

Atunci, pelicanul care se mulţumise a pluti nemişcat pe cerul fosforescent, a făcut un gest surprinzător: şi-a întors ciocul spre propriul piept şi şi-a sfâşiat haina de pene imaculate. Sângele purpuriu a ţâşnit ca dintr-un izvor, s-a împrăştiat în mii de stropi, rubine zdrobite ce sclipeau în toate nuanţele roşii ale vieţii, care s-au scurs spre pământ, peste capetele celor ce priveau uluiţi. În timp ce cădeau, picăturile strălucitoare se transformau în petale parfumate de trandafiri purpurii, se măcinau în bătaia brizei de noapte, se spulberau într-un praf fin, insesizabil, care acoperea insula…

Iar pelicanul continua să-şi sfâşie pieptul, scoţând la iveală carnea roză, fragedă… Devenea din ce în ce mai ireal, mai imaterial, semănând tot mai mult cu ilustraţia din bestiarele străvechi ce reprezenta pelicanul, pasărea altruistă care se sacrifică pe sine atunci când nu are ce să dea de mâncare puilor…

Zgomotul asurzitor al păsărilor ce-şi luau zborul de pe sol a fost copleşitor, asurzitor, înăbuşind strigătele de uimire ale fetelor şi băieţilor… Stolurile, pâlcurile, cârdurile de zburătoare se îndreptau spre carnea aceea oferită, îşi înfigeau ciocurile în ea, o sfâşiau, o devorau… Ca pe o împărtăşanie, fără nicio impresie de violenţă, de sălbăticie… Sângele continua să se scurgă, ploaie parfumată ce devenea pulbere nepipăibilă…

Iar când ultima bucată a pelicanului uriaş a fost înghiţită, când ultima picătură de sânge a atins pământul, Leew, Stăpânul Iluziilor, Domnul Amăgirilor, şi-a încheiat

existenţa, zâmbind fericit…

Asupra insulei s-a abătut bezna.

Păsările au dispărut toate, de parcă n-ar fi fost…

Iar insula a rămas, ca înainte, în deplina stăpânire a oamenilor.

Un timp, a domnit tăcerea. Apoi, o voce neîncrezătoare, uluită, a rostit, încercând să pară nepăsătoare:

— Ce spectacol! O hologramă perfectă!

Glasuri diferite i-au contrazis părerea, au aprobat-o, au exprimat alte opinii… Discuţiile au continuat până în zori, când locuitorii de moment ai insulei şi-au găsit alte preocupări…

Dar din noaptea următoare, toţi cei care fuseseră pe insulă au început să viseze păsări…

Liviu Radu s-a născut la 20 noiembrie 1948, în Bucureşti. Este absolvent al Facultăţii de Calculatoare din cadrul Institutului Politehnic Bucureşti (1971). A lucrat la Centrul de Calcul din Ministerul Agriculturii (1971 – 2004), (pe care l-a condus în perioada 1995 – 2004), apoi la Agenţia pentru Plăţi şi Intervenţie în Agricultură.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Membru al Societăţii Române de Science Fiction şi Fantasy

Debutul absolut în anul 1993, în revista *Quasar*, cu povestirea *Faţa nevăzută a planetei Marte*, iar debutul editorial în 1999, cu volumul *Trip-tic*, la Editura Dacia.

A publicat sute de texte literare, recenzii şi eseuri, colaborând cu revistele *Jurnalul SF*, *Anticipaţia*, *ArtPanorama*, *Tritonic.ro*, *Lumi Virtuale*, *Proscris*, *Nautilus*, *Almanahul Anticipaţia*, etc.

A publicat povestiri în volumele colective: *Nemira 96*, *Plaja Nudiştilor* (1999), *Don Quijote, prostituata şi alte personaje* (2000), *Timpul eroilor* (2001), *România SF 2001*, *Alte lumi, alte legende* (2002), *Atelier Kult: povestiri*

fantastice (2005), *Alte Ţărmuri* (2009), *Millennium fantasy & science fiction 1* (2009), *Millennium fantasy & science fiction 2* (2009), *Dansând pe Marte şi alte povestiri fantastice* (2009), *Pangaia* (2010).

A publicat volumele: *Trip-tic* (roman, 1999, Dacia), *Spre Ierusalim* (proză scurtă, 2000, ALL), *Constanţa 1919* (proză scurtă, 2000, PROLOGOS), *Opţiunea* (roman, 2004, Pygmalion), *Spaime* (roman, 2004, Pygmalion), *Babl* (povestiri, 2004, Diasfera), *Manipularea maselor – cazuri celebre din ultimul mileniu* (non-ficţiune, 2005, Cartea de buzunar), *Cifrele sunt reci, numerele-s calde* (povestiri, 2006, Diasfera), *Waldemar* (roman, 2007, TRITONIC), *Blocul câş* (roman, 2008, TRITONIC), *Povestiri fantastice* (povestiri, 2008, Millennnium Books), *După-amiază cu bere şi zâne* (roman, 2009, TRITONIC), *Ghicit de seară* (povestiri, 2010, TRITONIC), *Lumea lui Waldemar* (volum omnibus, 4 romane, 2010, TRITONIC), *Modificatorii* (povestiri, 2010, Millennium Books), *Singur pe Ormuza* (povestiri, 2011, Millennium Books).

A publicat peste 45 de volume traduse din literatura universală (printre care A. Merritt: *Corabia zeiţei Ishtar*, *Faţa din abis*, *Pierduţi în miraj*, Isaac Asimov: *Călătorie fantastică*, George R.R. Martin: *Peregrinările lui Tuf*, Neil Gaiman: *Zei americani*, *Nicăieri*, *Băieţii lui Anansi*, *Pulbere de stele*, *Coraline*, Dean Koontz: *În puterea nopţii*, *Trăieşte noaptea*, *Odd Thomas*, *Odd pentru vecie*).

A obţinut premiul *Vladimir Colin* în anul 2000 pentru *Constanţa 1919* şi Premiul *Ion Hobana* în 2011 pentru cel mai bun volum fantasy publicat în 2010 (*Lumea lui Waldemar*)